РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

15 декември 2009 година *

По дело C-461/05

с предмет иск за установяване на неизпълнение на задължения, предявен на основание член 226 ЕО на 23 декември 2005 г.,

Европейска комисия, за която се явяват г-жа C. Cattabriga, както и г-н G. Wilms, г-н D. Triantafyllou и г-н H. Støvlbæk, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

ищец,

срещу

Кралство Дания, за което се явяват г-н J. Molde и г-н J. Bering Liisberg, както и г-жа B. Weis Fogh, в качеството на представители,

ответник,

* Език на производството: датски.

подпомагано от:

Република Гърция, за която се явяват г-жа E.-M. Mamouna и г-жа A. Samoni-Rantou, както и г-н K. Boskovits, в качеството на представители,

Португалска република, за която се явяват г-жа C. Guerra Santos, както и г-н L. Inez Fernandes и г-н J. Gomes, в качеството на представители,

Република Финландия, за която се явяват г-жа E. Bygglin и г-жа A. Guimaraes-Purokoski, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: г-н V. Skouris, председател, г-н A. Tizzano, г-н J. N. Cunha Rodrigues, г-н K. Lenaerts, г-н E. Levits и г-жа C. Toader, председатели на състави, г-н C. W. A. Timmermans, г-н A. Borg Barthet (докладчик), г-н M. Ilešič, г-н J. Malenovský и г-н U. Lõhmus, съдии,

генерален адвокат: г-н D. Ruiz-Jarabo Colomer,
секретар: г-жа M. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 25 ноември 2008 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 10 февруари 2009 г.,

постанови настоящото

Решение

1 С исковата си молба Комисията на Европейските общности иска от Съда да установи, че като отказва да изчисли и да плати размера на собствените ресурси, които не е събрало през периода 1 януари 1998 г.—31 декември 2002 г. във връзка с освобождаване от мита на внос на военно оборудване, както и като отказва да заплати лихвите за забава, свързани с неплащането на Комисията на посочените собствени ресурси, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си съответно по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 155, стр. 1), изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 г. (ОВ L 175, стр. 3, наричан по-нататък „Регламент № 1552/89“), до 31 май 2000 г., както и, считано от тази дата, по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите (ОВ L 130, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 184).

Правна уредба

Общностна правна уредба

2 В член 2, параграф 1 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом на Съвета от 24 юни 1988 година относно системата на собствените ресурси на Общностите (ОВ L 185, стр. 24; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 62) и от Решение 94/728/ЕО, Евратом на Съвета от 31 октомври 1994 година относно системата на собствени ресурси на Общностите (ОВ L 293, стр. 9) се предвижда:

„Приходите от следното представляват собствени ресурси, постъпващи в бюджета на Общностите:

[…]

б) [мита по Общата] митническа тарифа и други мита, установени или които ще бъдат установени от институциите на Общностите по отношение на търговията със страни, които не са членки, и мита върху продуктите, обхванати от Договора за създаване на Европейската общност за въглища и стомана;

[…]“

3 В член 20 от Регламент (ЕИО) № 2913/92 на Съвета от 12 октомври 1992 година относно създаване на Митнически кодекс на Общността (ОВ L 302, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 5, стр. 58, наричан по-нататък „Митнически кодекс на Общността“) се предвижда:

„1. Когато възниква митническо задължение законно дължимите [мита] се основават на Митническата тарифа на Европейските общности.

[…]

3. Митническата тарифа на Европейските общности включва:

а) Комбинираната номенклатура на стоки;

[…]

в) ставките и другите налози, които нормално се прилагат за стоки, включени в комбинираната номенклатура относно:

— митата

[…]

г) преференциалните тарифни мерки, предвидени в споразумения, които Общността е сключила с определени страни или групи страни и които предвиждат предоставянето на преференциално тарифно третиране;

д) преференциалните тарифни мерки, приети едностранно от Общността в полза на определени страни, групи страни или територии;

е) автономни мерки за суспендиране, които предвиждат намаляване или премахване на вносни [мита] за определени стоки;

ж) други тарифни мерки, предвидени в други общностни разпоредби.

[…]“

4 Член 217, параграф 1 от Митническия кодекс на Общността гласи:

„Размерът на вносните или износните [мита], който произтича от даденото митническо задължение, наричан по-долу „размер на [митата]“, трябва да бъде

изчислен от митническите органи незабавно в момента, в който те разполагат с необходимите данни и да бъде вписан в счетоводните документи или на друг носител на счетоводна информация, което е вземане под отчет.

[…]“

5 Във връзка с предоставянето на разположение на Комисията на собствени ресурси на Общностите Съветът на Европейския съюз е приел Регламент № 1552/89, който е приложим през разглеждания по настоящото дело период до 30 май 2000 г. Считано от 31 май 2000 г. този регламент е заменен с Регламент № 1150/2000, който кодифицира Регламент № 1552/891, но не изменя неговото съдържание.

6 В член 2 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„1. За целите на прилагането на настоящия регламент правото на Общностите върху собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от 88/376/ЕИО, Евратом, се констатира веднага след като са изпълнени условията, предвидени в митническите регламенти за вписване на правото по сметките и след уведомяване на длъжника.

1а. За дата на констатацията, посочена в параграф 1, се смята датата на вписване в счетоводните книги, предвидено в митническите регламенти.

[…]“ [неофициален превод]

7 В член 9, параграф 1 от този регламент се предвижда:

„Съгласно процедурата, определена в член 10, всяка държава членка кредитира собствените ресурси по сметката, открита на името на Комисията, към Министерството на финансите или към органа, определен от съответната държава членка.

Тази сметка е освободена от разноски.“ [неофициален превод]

8 Съгласно член 10, параграф 1 от посочения регламент:

„След приспадане на 10 % като разходи по събирането в съответствие с член 2, параграф 3 от Решение 88/376/ЕИО, Евратом, вписването на собствените ресурси, посочени в член 2, параграф 1, букви а) и б) от посоченото решение, се извършва най-късно на първия работен ден след 19-о число на втория месец, следващ месеца, през който правото е било констатирано, в съответствие с член 2.

[…]“ [неофициален превод]

9 В член 11 от Регламент № 1552/89 се предвижда:

„Всяко забавяне на вписванията по сметката, посочена в член 9, параграф 1, е основание за плащането на лихва от съответната държава членка при лихвения

процент, който се прилага на валутния пазар на държавата членка на датата на падежа за краткосрочните публични финансови операции, увеличен с два процентни пункта. Този процент се увеличава с 0,25 процентни пункта за всеки месец закъснение. Увеличеният лихвен процент се прилага за целия период на забавяне.“ [неофициален превод]

10 Съгласно член 22 от Регламент № 1150/2000:

„Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 се отменя.

Позоваванията на споменатия регламент се смятат за позовавания на настоящия регламент и следва да се четат съгласно таблицата на съответствията, посочена в част А от приложението.“

11 Така, като се изключи обстоятелството, че Регламенти № 1552/89 и № 1150/2000 препращат съответно към Решение 88/376 и Решение 94/728, членове 2 и 9—11 от тези два регламента по същество имат еднакво съдържание.

12 Ставката от 10 %, посочена в член 10, параграф 1 от Регламент № 1150/2000, е увеличена на 25 % с Решение 2000/597/ЕО, Евратом на Съвета от 29 септември 2000 година относно системата на собствените ресурси на Европейските общности (ОВ L 253, стр. 42; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 206).

13 В съображение 1 от посоченото решение се изтъква:

„Европейският съвет, свикан в Берлин на 24 и 25 март 1999 г., направи *inter alia* заключението, че системата за собствените ресурси на Общностите трябва да бъде справедлива, прозрачна, ефективна по отношение на разходите, проста и базирана на критерии, които най-добре изразяват възможностите за принос на всяка държава членка.“

14 Съображение 5 от Регламент (ЕО) № 150/2003 на Съвета от 21 януари 2003 година за суспендиране на вносните мита върху определено въоръжение и военна екипировка (ОВ L 25, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 2, том 15, стр. 71), приет въз основа на член 26 ЕО, гласи:

„За да се запази военната тайна на държавите членки, е необходимо да се предвидят специални административни процедури за суспендиране на митата. Изготвянето на декларация от компетентния орган на държавата членка, за която са предназначени въоръженията или военната екипировка, която може да служи и за митническа декларация съгласно разпоредбите на Митническия кодекс, представлява достатъчна гаранция, че необходимите условия са изпълнени. Декларацията следва да се изготви под формата на сертификат. Подходящо е да се уточни формата на сертификатите [и да се предвиди възможност за изготвяне] на декларациите по електронен път.“

15 Член 1 от този регламент предвижда:

„Настоящият регламент определя условията за автономно суспендиране на вносните мита на определено въоръжение и военни съоръжения, внесени от трети страни от органите, отговорни за отбраната на държавите членки или от тяхно име.“

16 Член 3, параграф 2 от посочения регламент гласи:

„По причини, свързани с военната тайна и без да се взема предвид параграф 1, издаването на сертификата и вносът на стоките могат да бъдат предоставени на други органи, определени за тази цел от внасящата държава членка. В този случай компетентният орган, който издава сертификата, предоставя всяка година на митническите органи на своята държава членка, преди 31 януари и 31 юли, обобщаващ доклад за този внос. Отчетът е за период от шест месеца, непосредствено предхождащи месеца, в който се представя докладът. Той посочва броя и датата на издаване на сертификатите, датата на вноса и общата му стойност, както и брутното тегло на стоките, внесени със сертификатите."

17 Съгласно член 8 от Регламент № 150/2003 той се прилага от 1 януари 2003 г.

Досъдебна процедура

18 В официално уведомително писмо от 20 декември 2001 г., получено на следващия ден, Комисията изтъква, че като освобождава от мита вноса на специфично военно оборудване, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си по общностното право.

19 С писмо от 20 декември 2001 г. Комисията приканва тази държава членка да изчисли размера на несъбраните суми за бюджетните години, считано от бюджетната 1998 г., и да предостави споменатите суми на нейно разположение преди 31 март 2002 г. Освен това тя привлича вниманието на датските органи върху факта, че лихвите за забава ще бъдат дължими, считано от последната дата, на основание член 11 от Регламент № 1150/2000.

20 В отговора си от 27 март 2002 г., основавайки се на член 296 ЕО, който оставял на държавите членки широко право на преценка да определят мерките, които считат за необходими за закрилата на основните интереси на тяхната сигурност, Кралство Дания посочва, че не събира мита за вноса на оборудване със специфично военно предназначение.

21 С писмо от 24 март 2003 г. Комисията повтаря първоначалното си искане във връзка с вноса на оборудване със специфично военно предназначение преди 1 януари 2003 г., като периодът след тази дата се обхваща от Регламент № 150/2003.

22 В отговора си от 7 май 2003 г. Кралство Дания поддържа своето становище.

23 На 17 октомври 2003 г. Комисията отново изпраща официално уведомително писмо на Кралство Дания да извърши необходимите изчисления, за да се определи размерът на собствените ресурси, които не са били заплатени на Общността поради освобождаването от мита на вноса на специфична военна екипировка за бюджетните години 1998—2002, да предостави тези ресурси на разположение на Комисията и да плати лихвите за забава, дължими по силата на член 11 от Регламент № 1150/2000.

24 В отговора си от 7 януари 2004 г. Кралство Дания повтаря становището си, че член 296, параграф 1, буква б) ЕО му дава право да освободи от мита вноса на военно оборудване с цел закрила на основните интереси на своята сигурност.

25 След като се запознава с отговора на Кралство Дания, на 18 октомври 2004 г. Комисията издава мотивирано становище, с което отправя покана към тази

държава членка да предприеме необходимите мерки, за да се съобрази с него в срок от два месеца, считано от получаването му. Посочената държава членка дава отговор на 3 март 2005 г., като повтаря и уточнява изложените по-горе съображения.

26 Предвид така предоставените от Кралство Дания данни Комисията счита, че тази държава членка не се е съобразила с мотивираното становище, и предявява настоящия иск.

27 С определение от 5 май 2006 г. председателят на Съда допуска Република Гърция, Португалската република и Република Финландия да встъпят в подкрепа на исканията на Кралство Дания.

По иска

Доводи на страните

28 Комисията изтъква, че Кралство Дания погрешно се основава на член 296 ЕО, за да обоснове отказа си да плати митата, тъй като събирането им не застрашавало основните интереси на сигурността на тази държава членка.

29 Комисията счита, че мерките, с които се установяват дерогации или изключения, по-конкретно като член 296 ЕО, трябва да се тълкуват стриктно. Така съответната държава членка, която иска да се приложи този член, трябвало да докаже, че отговаря на всички предвидени в него условия, когато има намерение да дерогира член 20 от Митническия кодекс на Общността, в който е залегнал определеният в член 26 ЕО общ принцип на събиране на митата.

30 Според Комисията също така единствено обстоятелството, че продуктите се намират в установения с Решение 255/58 на Съвета от 15 април 1958 г. списък, определящ продуктите, спрямо които може да се прилага член 296, параграф 1, буква б) ЕО, само по себе си не било достатъчно, за да е приложима тази разпоредба, тъй като за да се приложи тя, трябвало да са изпълнени всички посочени в нея условия.

31 Комисията подчертава, че поради това Кралство Дания следва да представи конкретни и подробни доказателства, че събирането на мита за разглеждания по настоящото дело внос застрашава основните интереси на сигурността на тази държава членка.

32 Комисията също изтъква, че Кралство Дания не я е информирало за размера на митата, които тя разглежда като дължими, докато това все пак представлява предварително условие, за да може тя да провери дали е изпълнено условието за необходимост, посочено в член 296, параграф 1, буква б) ЕО. Освен това Кралство Дания не е посочило с какво неговото положение може да е по-различно от това на другите държави членки, които са събрали такива мита.

33 Освен това Комисията уточнява, че Регламент № 150/2003 се прилага от 1 януари 2003 г. и че при обсъжданията във връзка с приемането му тя е обявила, че е длъжна да събере със задна дата разглежданите мита, така че от приемането на Регламента не можело да се изведе каквато и да било защита на оправданите правни очаквания. Освен това този регламент се основавал на член 26 ЕО, а не на член 296 ЕО.

34 Що се отнася до задължението за военна тайна, предвидено в член 296, параграф 1, буква а) ЕО, на което Кралство Дания също се позовава, Комисията счита, че този довод е следствие от обърквane между точка а) от член 296, параграф 1 ЕО — която позволява на държавите членки да не предоставят определена информация, чието разкриване противоречи на основните интереси на тяхната сигурност — и точка б) от тази разпоредба, която при определени условия дава право на държавите членки да приемат такива мерки, каквито считат за необходими за закрила на споменатите интереси.

35 Според Комисията установеното с Регламент № 150/2003 суспендиране на мита във военната област илюстрира факта, че е възможно да бъдат установени специални процедури за митническо третиране на военната екипировка, с или без плащане на мита, и че поради това митническите процедури, свързани с военното оборудване, представляват въпрос, различен от въпроса за плащането на мита. Освен това по силата на Митническия кодекс на Общността Кралство Дания би могло да организира събирането на митата по такъв начин, че да гарантира поверителността на данните, свързани с вноса на военно оборудване, като предостави на определени митнически учреждения специални правомощия в тази област.

36 В това отношение Комисията подчертава, че несъбирането от Кралство Дания на въпросните мита създава неравнопоставеност между държавите членки от гледна точка на съответния им принос за бюджета на Общността. На практика несъбирането водело до намаляване на традиционни общностни собствени ресурси, което можело да се компенсира само с увеличение на ресурса, наречен „БНП“ (брутен национален продукт), разпределен между всички държави членки.

37 Кралство Дания счита, че по силата на член 296, параграф 1, буква б) ЕО държавите членки разполагат с широко право на преценка относно мерките, които предприемат, за да защитят основните интереси на тяхната сигурност, свързани със стоките, за които се отнасят разпоредбите на споменатия член 296, параграф 1, буква б). Така тази разпоредба им дава възможност да дерогират член 26 ЕО и Митническия кодекс на Общността при внос на екипировка, предназначена изключително за военни цели, когато целта на този внос е закрила на основните интереси на сигурността на съответната държава членка предвид нейното специфично положение.

38 Кралство Дания също счита, че приемането на Регламент № 150/2003 потвърждава необходимостта от зачитане на интересите на сигурността на държавите членки и не изменя предишното състояние на правото, а уточнява вече съществуващо правно положение.

39 Обстоятелството, че преди влизането в сила на Регламент № 150/2003 няма общностна разпоредба, която да позволява на държава членка да предприеме в случай на нужда мерките, които са ѝ необходими, за да отчете основните интереси на своята сигурност при внос на военна екипировка, кара Кралство Дания да приеме, че тези интереси са обхванати от член 296 ЕО, както поради текста, така и поради целта на този член. Така посочената държава членка счита, че няма друг избор, освен да предвиди на национално равнище освобождаване от мита на вноса на тази екипировка въз основа на член 296 ЕО.

40 Кралство Дания счита, че събирането на мита за внос на военна екипировка може да представлява заплаха за основните интереси на сигурността на държава членка. На първо място, запазването на интересите на сигурността на държава членка е тясно свързано с поддържане на отбранителните ѝ способности, като закупуването на военно оборудване непременно допринася за тяхното поддържане. На второ място, тъй като предвидените за отбраната на държавата икономически ресурси са ограничени, събирането на споменатите мита за внос на военно оборудване го оскъпявало още повече и препятствало възможността на държавата да си го набави.

41 Според Кралство Дания от съображение 2 от Регламент № 150/2003, както и от представянето на предложението за този регламент ясно следва, че Комисията признава съществуването на връзка между събирането на мита за внос на военна екипировка и основните интереси на сигурността на държавите членки. При тези условия ответникът счита, че Комисията не следва да изисква от държавите членки да представят други доказателства, за да докажат, че събирането на такива мита би представлявало заплаха за основните интереси на тяхната сигурност.

42 Кралство Дания изтъква, че при спорния внос на военна екипировка не е могло да спази общностната митническа процедура без риск от разкриване в рамките на Общността на основни сведения, от които зависи сигурността на националната му територия, каквито по-специално са естеството на внасяната екипировка, съдържанието ѝ и възможностите за използването ѝ. Поради това задължението за спазване на известна поверителност в тази област възпрепятствало Кралство Дания да съобщи посочените сведения на Комисията и едностранното неиз-

пълнение на посоченото задължение от тази държава членка рискувало да постави под въпрос хода на сътрудничеството и на търговските отношения във военната област с някои трети държави.

43 Кралство Дания счита, че предвидените в Митническия кодекс на Общността мерки за поверителност не са достатъчни, за да се отговори на изискванията за сигурност и за поверителност, които дадена държава членка има право да предвиди, когато става въпрос за информация, засягаща нейната сигурност. При тези условия една държава членка можела да се въздържи да плати мита за внос на военна екипировка, без при това да наруши общностните си задължения.

44 Кралство Дания счита също, че държавите членки имат възможност да установят специфични процедури за освобождаване от мита на военна екипировка единствено с цел да се провери дали въпросната екипировка наистина е от военно естество, а не да се определя митническото положение на разглежданите стоки или ставката за облагане с оглед изчисляване на митническа стойност при всеки внос от трета държава. Обстоятелството, че при изготвянето на Регламент № 150/2003 било необходимо да се определи законово основание за въвеждане на такава специфична процедура в този регламент, означавало, че в Митническия кодекс на Общността такава възможност липсвала.

45 Според Кралство Дания обстоятелството, че на основание на член 296 ЕО държава членка е освободила военно оборудване от вносни мита, не нарушава непременно принципите на общностна солидарност и на стабилно финансово управление.

46 Накрая, според Кралство Дания фактът, че след 1988 г. Комисията решава да представи предложение за регламент (ЕИО) на Съвета относно временното суспендиране на мита за някои оръжия и военна екипировка (ОВ C 265, стр. 9), идва да докаже, че тя не само не е против разрешението, изразяващо се в прилагане на освобождаване в тази област, но че, напротив, с предложението си само уточнява вече съществуваща правна уредба.

47 Освен това според тази държава членка следва също да се отбележат обстоятелствата, от една страна, че до приемането на Регламент № 150/2003 не се водят никакви нови преговори по този въпрос, и от друга страна, че Комисията се отказва да продължи производствата за установяване на неизпълнение на задължения, започнати срещу нея през 1984 г. и 1985 г. относно несъбирането на мита за внасяно от трети държави оборудване, което е както с гражданска, така и с военна употреба, без да започне такава процедура по повод вноса на специфична военна екипировка, могат легитимно да накарат датските органи да приемат, че Комисията е приела наличието на дерогация в тази област.

Съображения на Съда

48 Митническият кодекс на Общността предвижда, че вносът от трети държави на стоки за военна употреба като разглежданите се облага с мита. В общностното митническо законодателство няма никаква разпоредба, която да предвижда за периода на спорния внос, т.е. от 1 януари 1998 г. до 31 декември 2002 г., специално освобождаване от мита за вноса на този вид стоки. Следователно за този период няма и изрично освобождаване от задължението да се плащат дължимите мита на компетентните органи, евентуално с лихви за забава.

49 Освен това от приемането на Регламент № 150/2003, в който се предвижда суспендиране от 1 януари 2003 г. на митата за определено въоръжение и военна екипировка, може да се направи извод, че общностният законодател изхожда от предположението, че преди тази дата е съществувало задължение за плащане на посочените мита.

50 Кралство Дания в нито един момент не оспорва наличието на спорния внос през съответния период. Тази държава членка се ограничава да оспорва правото на Общността върху разглежданите собствени ресурси, като твърди, че по силата на член 296 ЕО задължението да се плащат мита за внесеното от трети държави въоръжение сериозно накърнява основните интереси на нейната сигурност.

51 Съгласно постоянната практика на Съда въпреки че държавите членки трябва да определят подходящите мерки за осигуряване на вътрешната и външната си сигурност, от това все пак не следва, че тези мерки изобщо не попадат в приложното поле на общностното право (вж. Решение от 26 октомври 1999 г. по дело Sirdar, C-273/97, Recueil, стр. I-7403, точка 15 и Решение от 11 януари 2000 г. по дело Kreil, C-285/98, Recueil, стр. I-69, точка 15). Всъщност както Съдът вече е установил, Договорът предвижда изрични дерогации, приложими в случаите, когато е възможно да бъде застрашена обществената сигурност, само в членове 30 ЕО, 39 ЕО, 46 ЕО, 58 ЕО, 64 ЕО, 296 ЕО и 297 ЕО, които се отнасят до ясно отграничени изключителни хипотези. От това не би могло да се направи изводът за съществуване на обща резерва, вътрешноприсъща на Договора, която изключва от приложното поле на общностното право всяка мярка, взета с оглед на обществената сигурност. Ако се признае съществуването на такава резерва извън конкретните условия в разпоредбите на Договора, биха били засегнати задължителният характер и еднаквото прилагане на общностното право (вж. Решение от 11 март 2003 г. по дело Dory, C-186/01, Recueil, стр. I-2479, точка 31 и цитираната съдебна практика).

52 Освен това, както следва от постоянната съдебна практика относно дерогациите на основните свободи (вж. по-конкретно Решение от 31 януари 2006 г. по дело Комисия/Испания, C-503/03, Recueil, стр. I-1097, точка 45, Решение от 18 юли 2007 г. по дело Комисия/Германия, C-490/04, Сборник, стр. I-6095, точка 86 и Решение от 11 септември 2008 г. по дело Комисия/Германия, C-141/07, Сборник, стр. I-6935, точка 50), предвидените в членове 296 ЕО и 297 ЕО дерогации трябва да бъдат тълкувани стриктно.

53 Що се отнася по-конкретно до член 296 ЕО, следва да се отбележи, че макар в този член да се посочват мерките, които дадена държава членка може да счита за необходими за защита на основните интереси на своята сигурност или сведенията, чието разкриване според нея противоречи на интересите ѝ, той все пак не може да се тълкува в смисъл, че предоставя на държавите членки правомощието да дерогират разпоредбите на Договора, позовавайки се единствено на споменатите интереси.

54 Освен това в областта на данъка върху добавената стойност в Решение от 16 септември 1999 г. по дело Комисия/Испания (C-414/97, Recueil, стр. I-5585) Съдът е установил наличието на неизпълнение на задължения, тъй като Кралство Испания не доказва, че предвиденото в испанския закон освобождаване от споменатия данък върху вноса и придобиването на въоръжение, муниции

и материали изключително за военна употреба е обосновано съгласно член 296, параграф 1, буква б) ЕО от необходимостта да се защитят основните интереси на сигурността на тази държава членка.

55 Ето защо държавата членка, която иска да се ползва от член 296 ЕО, е длъжна да докаже необходимостта да направи предвидената в този член дерогация, за да защити основните интереси на своята сигурност.

56 С оглед на тези съображения не може да се допусне държава членка да изтъква по-високите разходи за военно оборудване поради прилагането на мита за вноса на такова оборудване от трети държави, за да иска освобождаване — в ущърб на другите държави членки, които от своя страна начисляват и плащат свързаните с подобен внос мита — от задълженията, които ѝ налага финансовата солидарност по отношение на бюджета на Общността.

57 Що се отнася до довода, че общностните митнически процедури не можели да гарантират сигурността на Кралство Дания предвид изискванията за поверителност, съдържащи се в сключените с държавите износителки споразумения, следва да се подчертае, както правилно отбелязва Комисията, че прилагането на общностния митнически режим включва участието на общностни и национални служители, на които, ако е необходимо, се налага задължение за поверителност при обработка на чувствителни данни, с което може да се защитят основните интереси на сигурността на държавите членки.

58 Освен това в декларациите, които държавите членки трябва периодично да попълват и изпращат на Комисията, не е необходимо да се стига до степен на точност, която води до накърняване на интересите на посочените държави по отношение както на сигурността, така и на поверителността.

59 При това положение и в съответствие с член 10 ЕО, свързан със задължението на държавите членки да улесняват осъществяването на задачата на Комисията, която се състои в гарантиране на спазването на Договора, те са длъжни да предоставят на разположение на тази институция документите, необходими да се провери дали собствените ресурси на Общността са редовно прехвърлени. Както изтъква генералният адвокат в точка 168 от своето заключение, това задължение обаче не е пречка за възможността в отделни случаи и по изключение въз основа на член 296 ЕО държавите членки или да ограничат изпращаната информация до някои части от документ, или изцяло да откажат да я предоставят.

60 С оглед на предходните съображения Кралство Дания не е доказало, че са изпълнени необходимите условия за прилагането на член 296 ЕО.

61 От изложеното дотук следва, че като отказва да изчисли и да плати на Комисията собствените ресурси, които не е събрало през периода 1 януари 1998 г.—31 декември 2002 г. във връзка с освобождаване от мита на внос на военно оборудване, както и като отказва да заплати лихвите за забава, свързани с неплащането на Комисията на посочените собствени ресурси, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си съответно по членове 2 и 9—11 от Регламент № 1552/89 до 31 май 2000 г., както и, считано от тази дата, по същите членове от Регламент № 1150/2000.

По съдебните разноски

62 По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Кралство Дания и последното е загубило делото, то следва да бъде осъдено да заплати съдебните разноски.

63 Съгласно параграф 4, първа алинея от същия член Република Гърция, Португалската република и Република Финландия, които са встъпили в делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

1) Като отказва да изчисли и да плати на Комисията на Европейските общности собствените ресурси, които не е събрало през периода 1 януари 1998 г.—31 декември 2002 г. във връзка с освобождаването от мита на внос на военно оборудване, както и като отказва да заплати лихвите за забава, свързани с неплащането на Комисията на Европейските общности посочените собствени ресурси, Кралство Дания не е изпълнило задълженията си съответно по членове 2 и 9—11 от Регламент (ЕИО, Евратом) № 1552/89 на Съвета от 29 май 1989 година за прилагане на Решение 88/376/ЕИО, Евратом относно системата на собствените ресурси на Общностите, изменен с Регламент (Евратом, ЕО) № 1355/96 на Съвета от 8 юли 1996 година до 31 май 2000 г., както и, считано от тази дата, по същите членове от Регламент (ЕО, Евратом) № 1150/2000 на Съвета от 22 май 2000 година за прилагане на Решение 94/728/ЕО, Евратом относно системата за собствени ресурси на Общностите.

2) Осъжда Кралство Дания да заплати съдебните разноски.

3) Република Гърция, Португалската република и Република Финландия понасят направените от тях съдебни разноски.

Подписи